

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Τοῦ Ἀνρὺ Μπρντῶ]

# ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΑΣΧΑ

Κατοικοῦσαν πόρτα μὲ πόρτα στὸ Ρεζλύς. Ἡ μία λεγόταν Φανσὲτ Μπὸς καὶ ἡ ἄλλη Μάρθα Μοβανού. Ἄλλοτε ἡ δὺο γυναῖκες ἦσαν φίλες. Τὸ Πάσχα ἐμοίραζαν τὸ ἀρνὶ καὶ τὰ Χριστούγεννα ἐτροῦγαν μαζὴ τὴν πάγια. Μὰ τελευταῖα τὸ μῖσος καὶ τὸ αἶμα τοὺς ἐχώρισε.

Οἱ ἄνδρες τοὺς μάλωσαν γιὰ ἓνα κομμάτι οἰκόπεδο, ποὺ διεκδικοῦσαν. Ὁ Ζένας εἶχεν τὴν κατοχὴ καὶ ὁ ἄλλος μεριζοῦσε παλῶν τίλους. Ἡ φιλονικία μετὰ τοὺς διηρκεσαν δέκα χρόνια. Πρῶτα μὲ τὰ λόγια καὶ ὕστερα δικαστικῶς. Ἐπὶ τέλος ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις ὑπὲρ τῶν Μπὸς.

Σὲ τὴν ὀφείλῃσ: Οἱ δὺο ἄνδρες τσαζώθηκαν ἓνα βράδυ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ταβέρνα καὶ τὸ πρῶτὸ τοὺς βόηξαν καὶ τοὺς δὺο νεκροὺς σ' ἓνα ἐρημικὸ δρόμο.

Τὴν ἐπομένην ὁ γυῖος τοῦ Μπὸς κατέλαβε τὸ οἰκόπεδο. Ἦταν ἓνα ὄμοιο παιδί, τὸ ὀμοιωτέρου τοῦ χωριοῦ, καλοκαίριον καὶ γερὸ καλληγάρη. Τὸν ἔλεγαν Γιάννη. Ἦταν μοναχογυῖος καὶ ζαϊδεμένος.

Οἱ Μοβανού εἶχαν δὺο γυῖους καὶ ἓνα κορίτσι. Τ' ἀγόρια, ὁ Κλωντ καὶ ὁ Θωμας ἦταν ἀσχημολαῖδα. Ὁ Ζένας ἦταν κωτὸς καὶ ὁ ἄλλος γκαβὸς. Ἡ κόρη, ἡ Βιργινία ἦταν σάν ἀνοϊξιάτικο λουλουδί. Κι' ἔτσι συνέβη καὶ στὴν Ρεζλύς ἐκεῖνο ποὺ ἄλλοτε εἶχε συμβῆ καὶ στὴ Βερβόνα μὲ τὸν Ρομαιο καὶ τὴν Ἰουλιέταν. Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Βιργινία ἀγαπήθηκαν. Σέχασαν τὸ πατρικὸ μῖσος καὶ συναπαντιῶνταν κάθε βράδυ στοὺς ἀγρούς καὶ κρυφομιλοῦσαν.

Κάθε νύχτα ὁ Γιάννης διάβαινε τὸ διαμφραβητούμενο οἰκόπεδο, καὶ περνοῦσε στὸ περιβόλι τῶν Μοβανού. Ἐκεῖ οἱ νέοι ἐξεχνοῦσαν τὸ παρελθὸν καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπην τους.

Μία μέρα ἡ Βιργινία εἶπε τῷ Γιάννη:

— Ποῦ εἶπα νὰ μὲ πάρῃς γυναῖκα. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς.

— Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Νὰ σὲ πάρῃς γυναῖκα; Τρελλάθηρες;

— Σοῦ εἶπα πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς. Σέρεῖς γιατί...

Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν σιγνηθῆκε καθόλου καὶ τὴν ἄλλη νύχτα δὲν πῆγε στὸ ραγτεροῦ τους. Ἡ Βιργινία τὸν περιεμενε μὲ ἀγωνία, μιά, δὺο, τρεῖς νύχτες. Τὴν τετάρτη νύχτα βγήκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ ἔφτασε τρέμοντας κάτω ὅπου τὸ παράθυρο τοῦ Γιάννη, στο γειτονικὸ σπίτι. Θὰ ἦταν ἐκεῖ αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ καλὸς της καὶ τοῦ μίσηρε σιγανὰ:

— Γιάννη! Γιάννη!

Ἡ φωνὴ της ἦταν σάν ἓνα παράπονο. Ἐκεῖνος τὴν ἄκουσε, μὰ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι. Ἡ Βιργινία τοῦ φώναξε ὀχτὸ φορές. Αὐτὸς δὲν ἀποκρίθηκε. Στὸ τέλος ἡ κόρη, ἀτελεύτηθη, ἀνέβηκε μὲ μὴ σάλα καὶ μῆλκε στὸ δωμάτιό του. Ὁ Γιάννης εἶχε φύγει θιωσ.

Ἐτοῖς ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ ἡ Βιργινία δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ζῆσθῃ τὸ σφάλμα της. Τὰ εἶπε ὅλα στὴ μητέρα της. Ἡ γοηρὴ τὴν ἔδειρε σκληρὰ, γιὰ νὰ διολογίσθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου. Ἡ Βιργινία ὅμως δὲν διολόγησε τίποτε. Τὸ παιδί ἤθελε σὲ λίγο στὸν κόσμο. Ἡ γοηρὴ ἐστειλε τότε τὴν Βιργινία στὴν πόλιν σ' ἓνα πλοῖο σπῆρι καὶ ἐζωράτησε τὸ παιδί κοντὰ της. Ἡ Βιργινία ἔστειλεν χρήματα γιὰ τὴ συντήρησίν του. Πέρασαν ἔτσι μερικὰ χρόνια. Μία μέρα ποὺ τὸ παιδάκι αὐτὸ ἐπαῖξε στὸν ἥλιο ἡ γοηρὴ Μοβανού εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὴν ἐχθρὰ της, τὴν κωρὰ Μπὸς νὰ τὸ κωττῆ χαμογελώντας, μ' ἀγάπην. Ἡ Μοβανού ὀποφιάστηκε. Μία φρικτὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ τρέξῃ τὰ δόντια της. Ὁ ἀγνωστος πατέρας λοιπὸν ἦταν ὁ Γιάννης! Ὁ γυῖος της Φανσὲτ Μπὸς!

Ἡ Μοβανού παραμόνεψε, κρυφάκουσε καὶ ἐπέσθηκε πὼς ἔτσι ἦταν τὸ πράγμα. Παρατήρησε συγχρόνως μὴ ὑπόπτη ὁμοιότητα μετὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ ὄμοιου Γιάννη... Ἀκόμη ἔμαθε πὼς ὁ Γιάννης κωνεύτηρε γιὰ τὴς σχέσεις του μὲ τὴν Βιργινία στὸ καφενεῖο.

\*\*\*

Ἐνα βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ ἔγινε οἰκογενειακὸ συμβοῦλο μετὰ τὴς μητέρας Μοβανού καὶ τῶν δὺο γυῖων της, τοῦ Κλωντ καὶ τοῦ Θωμας. Συζήτησαν, ἀσέφτησαν καὶ ἀποφάσαν. Ὁ Γιάννης ἔφτασε νὰ πεθάνῃ!

Τὰ δὺο ἀδέρφια τὸν παραμόνεψαν τὸ βράδυ τοῦ Πάσχα μετὰ τὸ πανηγύρι. Ἐπεσαν καὶ οἱ δὺο ἀπάνω του καὶ τὸν χτύπησαν μὲ τὰ μαχαίρια τους, ὅς ποὺ τὸν ἀφῆσαν νεκρὸ. Ὅταν τέλειωσαν τὸ ἔργο τους ἔφρασε ἡ Μοβανού, ἡ μάνα τους.

Ἦταν σκοτεινὰ καὶ ἄνεμε ἓνα σπῆρτο γιὰ

νὰ δῆ τὸν σκοτωμένον. Ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπό του, ματομένο καὶ παραμορφωμένον, γέλασε διαβολικά καὶ ἔφυγε μαζὴ μὲ τοὺς γυῖους της.

Ἡ ἀνάκρισις γιὰ τὸ ἔγκλημα στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε. Μετὰ καιρὸ ὅμως μὴ ἀδιάκριτη κωβέντα της Βιργινίας ἐκίνησε τὴς ὑποψίες της δικαιοσύνης. Οἱ δὺο ἀδελφοὶ συνελήφθησαν. Ὁ Θωμας, ποὺ ἦταν κωτὸς ἔκανε πολλὰ λάθη στὴν ἀπολογία του καὶ πιάσθηκε. Στὴ δίκη, ποὺ ἔγινε στὸ Καζουγοδικεῖο, ἡ Μοβανού καὶ ἡ Μπὸς ἦταν ἐκεῖ. Ἡ μὴ ἔστρεψε γιὰ τὰ δὺο παιδιὰ της καὶ ἄλλη ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ δικὸ της. Εἶχαν πολὺ καλοὺς δικηγόρους καὶ ἔγινε μὴ λυσσώδης πάλη μετὰ τῶν δὺο μερῶν. Ἀλλὰ ἀποδείχθηκε ἡ προμελετῆ καὶ οἱ ἐνοχοὶ δὲν ἐδέχθησαν ἐλαφρυντικὰ περαιτώσεις λόγῳ τῆς ἀγριότητος τοῦ φόνου. Κατεδίκασαν τοὺς δὺο δολοφόνους σὲ θάνατο!

Οἱ δὺο γυναῖκες βόηξαν τὸ σπῆρτικὸ τους, ὅταν γύρισαν ἀπ' τὸ δικαστήριον, ἐρημωμένον γιὰ πάντα. Ἐνα ἀγροῖο μῖσος φώληψε πειὰ στὴν ψυχὴ τους. Κατοικοῦσαν πλάι πλάι καὶ ἔμεναν κλειδομένες στὸ σπίτι τους καὶ νηστικῆς πολλῆς φρεσῆ γιὰ νὰ μὴ βροῦν ξῶο καὶ συναντηροῦν. Ἄλλες φρεσῆ παραμόνεψε γιὰ μὴ τὴν ἄλλη, σάν σκίλλες, ἔτοιμες νὰ δαγκώσουν.

Τὸ Πάσχα ἡ Μπὸς ἐτοίμασε ἓνα στεφάνι ἀπὸ κωσικὰ ἀνήθη γιὰ νὰ τὸ πᾶν στὸν τάφο τοῦ γυῖου της. Ἡ Μοβανού, τὴν εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό της.

Ἐτοῖς τὰ δόντια αὐτῆς καὶ τὴν πῆρε ἐκπίσω σάν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λῦσσα της.



Τὸ νεκροταφεῖο τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἓνα μεγάλο ἀνοϊξιάτικο περιβόλι. Ἡ Μοβανού ἐταράχτηκε. Μόνον αὐτῆς τὰ παιδιὰ δὲν εἰληγγνώρισαν τὸ τάφο. Ὁ Κλωντ καὶ ὁ Θωμας, Κωρομηθέντες, εἶχαν πεταχθεῖ σ' ἓνα ἀγνωστο μέρος, ὅπως ὅλοι οἱ καταδικασμένοι κωκούγοι.

Πινημένη ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυμὸ ἡ Μοβανού ἔφτασε κοντὰ τῆς Μπὸς. Ἐκεῖνη μόλις τὴν εἶδε ἔφτασε χάμου καὶ τὴν ἀγριοκώτταξε. Ἡ δὺο γυναῖκες μετρήθηκαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ μῖσος, καὶ ἡ Μοβανού φώναξε σάν λύκανα:

— Οἱ γυῖοι μου σκοτώσαν τὸν δικὸ σου. Μὰ ἐσὺ μοῦ ἔφαγες τὴν καρδιά!

Καὶ χωρὶς ἄλλα λόγια ἀρπάχτηκαν, κωλιστήσαν κάτω καὶ ἄρχισαν νὰ χτυπιῶνται καὶ νὰ δαγκάωνται σάν τσακάλια. Ἀφῆσαν, μούγγωσαν, φρεσοῦσαν, κωμπατζίζοντοσαν, σάν δὺο θηρία, ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ νεκροῦ Μπὸς, χωρὶς διακοπὴ, χωρὶς νὰ κωραίζονται μανιασμένες, γεμάτες χολῆ, γεμάτες πῆρες καὶ πάθος!

Ἀνρὺ Μπρντῶ

## ΣΑΥΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

### ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

(Ἄρτυμα)

Ἦθελα νὰ μεταλάβω καὶ νηστεῖόν τὸ φιλιὰ... μὰ παραξένο! Πασχάζω μὲ τὴν μαῦθ σου ἐλῆ!

\*\*\*

(Σταῦρωμα)

Τὸ σταῦρωμα ποὺ μούκνες μὲ σβῆνει κατὰ κράτος ἀν ζῶσεις κείνο τὸν καιρὸ θὰ ἴσουναι Πιλάτος!...

(Χολῆ μ' ὄξος)

Χριστὸς ἀνέστη ἄσπλαχν καὶ δῶσ' μου τὸ φιλι, μὴ μὲ ποτῆξει ἀδικα μὲ ξεῖδι καὶ χολῆ!...

\*\*\*

(Μέγχα Σάββατο)

Κάθε μεγάλο Σάββατο ἀπ' τὴ πολλὴ χαρὰ μας, συνήθειαι νὰναι σὰς ὅσοιμε τρικ-τρὰκ τὰ παλμαγγεῖα μας!

Μὰ θάνατι φρονιμώτερο μὲ τὰ τρελλὰ μας χάλια... ἀν σάσουμ' ὄχι παλμαγγεῖα, ἀλλὰ... . παλμοκεφάλια!

Ἐ Κρῦος

